

Hun understregede de sidste Ord ved at opløfte sin sammenfoldede Vifte. Men hendes Livlighed gjorde stadig et noget anstrengt Indtryk. Navnlig var der noget vist ubehersket i den Maade, hvorpaa hun smilte.

„Frøken Tønnesen,“ begyndte Emanuel, efter at de en Stund havde vandret tavse langs med Stranden. „Synes De egentlig ikke, at vi To har et Slags Mellemværende at afgøre med hinanden?“

„Et Mellemværende? . . . Jeg kan ikke tænke mig, hvad det skulde være.“

„Kan De huske en stjerneklar Vinternat for halvandet Aar siden? Vi fulgtes hjem fra et Selskab . . . et overdaadigt Gæstebud, hvor det var, som om . . . ja som om alle menneskelige Laster, alle Syndens Rangspersoner havde sat hinanden Stævne. Kvinderne var i Klædninger, hvis Luksus og Letfærdighed — det tror jeg sikkert — har faaet Englene i Himlen til at græde; og Mændene — —“

„Men du gode Gud! Hvad var dog det for et Sodoma?“

„Kan De virkelig ikke gætte det?“

„De mener da ikke Deres afdøde Svogers Fødselsdagsselskab? Jeg husker nu, at De den Gang absolut vilde ledsage mig hjem, skønt jeg bad Dem om endelig ingen Ulejlighed at gøre Dem.“